

е Божия заповѣдъ и тя му дава духовна мощъ да понася ужаса и тежестъта на сегашното, тя отклонява погледа въ далечинитѣ на миналото и бждещето. Миналото дава примѣра, а чистотата на дадения обѣтъ укрѣпва вѣрата въ бждещето. Родината разсѣйва тъмнитѣ облаци на душата; виденията на родното минало говорятъ съ властния и „таенъ гласъ“ на нѣкакво свѣтло прѣдопрѣдѣление. Така, прѣдъ духовния погледъ на поета се понасятъ величественитѣ образи на българското минало, което е изкупило грѣховетѣ на прѣдишнитѣ поколѣния (то „измива прадѣдния грѣхъ“) и вика въ душитѣ на сегашнитѣ за мѣстъ и бунтъ. Въ душата на поета оживѣва старото царство, минаватъ бойнитѣ дружини на Асѣна, за които можеби още разказва плискътъ на Янгра —

Оттука български юнаци
Далеко тичали на смъртъ,
Високо вдигали байраци,
Врази кога имъ се явягъ . . .

Най-добъръ изразъ на отношението у Чинтуловъ къмъ миналото прѣдставя епическата пѣсень „Дяма приятели“. Прославяниятъ въ тогавашната ни лирика Прѣслава дава и на Чинтуловъ мотивъ и съдържание въ тази пѣсень, по-хубава отъ всички други на такъвъ сюжетъ прѣзъ онова врѣме —

Азъ минахъ селото Прѣслава,
Достигнахъ и до тазъ Морава,
И като гледамъ тѣзъ мѣста,
Макаръ да нѣматъ тѣ уста,

Крѣвта ми силно тѣ вълнуватъ
И на душата ми хортуватъ:
Запри се, та си почини
При тѣзъ свещенни старини!

— — — — —
Огдѣ се мисли появиа,
Та въ мене всичко съживиха,
Прѣминалото се яви
И ми душата съживи!

Азъ видѣхъ древната столица,
На наштѣ градове царица,